

оставя отъ своя страна, чрѣзъ възпитанието и примѣрътъ си, една часть отъ себе си.

Така семейството попълва и увѣковѣчава животътъ ни: то го разширява въ пространството и трайността. Человѣкъ, самъ, занимава само една точка отъ земната повърховностъ, и, като умрѣ, не остави нищо слѣдъ себе си. Семейството растила клонищата си, отираща на далѣчь изданкитѣ си и пуца корени почти бесмъртни. Семейството иска оягъ челоуѣкътъ жъртва него самого, но му се отипаща съ увеличение на животътъ му: то го принуждава да забрави себе си, но му позволява да се намѣри въ другиго: то примирава личното щастие съ щастиего на прѣданността, и, въ единъ ограниченъ крѣгъ, то е въ сила да уравновесява себелюбието на челоуѣкътъ съ самоотверженността му.

Такива сж добринитѣ на семейството, но тѣзи добрини сж съпрѣжени съ мжчнотии и опасности. Тия мжчнотии може да се подвѣдѣтъ подъ три причини: 1) самото естество на нѣщата и неизбѣжнитѣ условия на семейството; 2) външнитѣ и случайнитѣ обстоятелства; 3) различиего на характеритѣ.

1) Семейството дава много, но не дава безъ условие. Една отъ най обикновеннитѣ грѣшки е да искаме всичко отъ семейството безъ да му дадемъ нѣщо; да искаме отъ него почивка прѣзъ гореститѣ ни, грижение прѣзъ болѣстѣта ни, веселостъ прѣзъ тѣжигѣта ни, но да си опазиме въ сжщото време и прѣимушестваго на свободний и безгрижний животъ. Свободний животъ има други удоволствия, а семейний други. Да искашь да се наслаждавашъ и отъ еднитѣ и отъ другитѣ